

ДЖЕФРИ АРЧЪР НЕ СЕ ПРОДАВА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Сали Съмърс получи първата си награда по изкуство на четиринайсет. През последните четири години в „Сейнт Брайдс“, бе спечелила второ място на единствения сериозен конкурс. Последната година беше наградена със стипендия за школата по изящни изкуства в „Слейд“ и никой от съучениците и преподавателите ѝ не бе изненадан. Директорката събщи пред събралите се по случай завършването родители, че е напълно убедена в блестящата кариера, която очаква Сали и че творбите ѝ скоро ще се появят в най-престижните галерии в Лондон. Момичето остана поласкано, но въпреки това не бе убедено, че притежава истински талант.

Към края на първата си година в „Слейд“, и преподавателският състав, и колегите ѝ бяха забелязали и оценили работата на Сали. Смятаха техниката ѝ на рисуване за изключителна. С настъпването на всеки нов семестър и всяка нова учебна година мазките с четката ставаха по-смели и убедителни. Ала колегите ѝ спираха пред нейните платна, най-вече заради оригиналните идеи, запечатани там.

През последната година Сали спечели и наградата „Мери Ришгиц“ за масло, и наградата „Хенри Танкс“ за графика: невероятно постижение. И двете отличии бяха връчени от сър Роджър де Грей, президент на Кралската академия. Сали попадна в малката група, за чиито членове упорито се говореше, че „имат бъдеще“. Тя, разбира се, сподели с родителите си, че това обикновено са определения за най-добрия студент на випуска, а в крайна сметка на повечето им се налагаше да започнат работа в художествения отдел на някоя рекламна фирма, или, което бе още по-лошо, ставаха преподаватели по изобразително изкуство в някое училище в най-отдалечените краища на кралството.

Непосредствено след завършването, Сали трябваше да реши дали си търси работа в някоя рекламна агенция, да подаде документи за учителка, или да рискува всичко и да представи на някоя лондонска галерия най-оригиналните си творби, за да направи самостоятелна изложба.

Родителите ѝ бяха убедени, че дъщеря им притежава истински талант, но какво ли разбират родителите, когато си единственото им дете? — питаше се Сали. Особено след като единият беше учител по музика, а другият счетоводител, да не говорим, че те открито признаваха, че не разбират много от изкуство, но поне знаят какво им

харесва. Въпреки всичко, двамата бяха готови да я издържат още една година (както се изразяваха младите), за да се ориентира.

Сали много добре разбираше, че макар и родителите ѝ да бяха заможни, ако още една година разчиташе на тях, без да изкарва пари, това положение щеше да им дотежи. След много терзания, тя взе решение.

— Само още една-единствена година. После, ако картините не са достатъчно добри, или ако никой не прояви интерес към тях, няма повече да се зальгваме и ще си потърся нормална работа.

През следващите шест месеца Сали работеше дори по-упорито, отколкото като студентка. През този период създаде дванайсет платна. Не позволи на никой да ги види, от страх, че родители и приятели няма да се откровени. Бе решена да завърши портфолиото си и тогава да изслуша възможно най-критичното мнение — на галеристите, дори още по-зле — мнението на публиката.

Открай време бе запалена по четенето и дори сега продължаваше да поглъща книги и монографии за художници от Белини до Хокни. Колкото повече четеше, толкова повече разбираше, че колкото и талантлив да е даден художник, трудолюбието и упоритостта са качествата, които успяват да изведат на преден план малцината успели и да ги отличат сред множеството провалили се. Това ѝ даваше сили да се труди още по-упорито и тя започна да отказва покани за партита, за танци, дори уикенди със стари приятели. Използваше всяка свободна минутка, за да обикаля художествени галерии, да посещава лекции, посветени на велики майстори.

На единайсетия месец Сали бе завършила двайсет и седем творби, ала все още не бе сигурна дали в тях е отразен истински талант. Въпреки това усещаше, че е настъпил моментът да чуе нечие компетентно мнение.

Гледа дълго и настойчиво всяко едно от двайсетте и седем платна, на следващата сутрин взе шест, прибра ги в огромна папка от зебло, подарък от родителите ѝ за Коледа, и се упъти от Севъноукс към Лондон задно с чиновниците, готови да започнат работния си ден.

Мисията на Сали започна на Корк стрийт, където в галериите излагаха творби на Бейкън, Фройд, Хокни, Дънстън и Чадуик. Бе обзета от неподправено страхопочитание, че ще пристъпи сред тези гении, че ще предложи на собствениците им да оценят скромните ѝ

постижения. Понесе картините няколко пресечки на север до Кондуит стрийт и на витрините разпозна творби на Джоунс, Фринк и Паолоци. Още по обезкуражена, тя не намери сили да отвори вратата на нито една галерия.

Върна се чак вечерта, напълно изтощена, без да е показала творбите си. За пръв път разбра как се чувстват творците, след като са били отхвърлени. През нощта не можа да заспи. Докато лежеше будна, стигна до заключението, че трябва да научи истината за картините си, дори да се окаже унизителна.

На следващата сутрин отново пое към Лондон с чиновниците и този път се насочи към Дюк стрийт и Сейнт Джеймс. Реши да не помисли повече за галериите, в които излагаха стари майстори, холандска живопис, или английски пейзажи, ето защо подмина Джони ван Нефтен и Рафаел Валс. По средата на улицата се обърна надясно и най-сетне спря пред галерията на Симон Бушие, в която бяха изложени последните скулптури на Сидни Харпли и картини на Мюриъл Пембъртън, чийто некролог бе зърнала в „Индипендънт“ преди броени дни.

Тъкмо мисълта за смърт накара Сали да се спре на галерия „Бушие“. Може пък да търсеха някой млад автор, опитваше се да се убеди сама, някой, на който му предстои дълга и славна кариера.

Тя влезе плахо в галерията и се озова в просторна празна зала, заобиколена от акварели на Мюриъл Пембъртън.

— Мога ли да ви помогна? — попита млада жена седнала на бюро близо до прозореца.

— Не, благодаря — отвърна Сали. — Разглеждам.

Жената спря поглед на папката, но не каза и дума. Сали реши да обиколи залата и след това да избяга. Тръгна из галерията, оглеждайки внимателно картините. Бяха добри, много добри, ала Сали бе убедена, че с течение на времето ще започне да се справя не по-зле. Прииска ѝ се да види творби на Мюриъл Пембъртън, когато е била на нейната възраст. Когато стигна далечния край на галерията, забеляза кабинет, в който нисък оплешивяващ мъж, в износено вълнено сако и кадифени панталони, внимателно оглеждаше картина. Стори ѝ се на възрастта на баща ѝ. До него, вгълбен в картината, бе застанал мъж, който накара Сали да застине на място. Сигурно бе малко над метър и осемдесет,

мургав като италианец, красив като манекен в лъскаво списание. Той пък можеше да ѝ бъде брат.

Това ли бе господин Бушие, питаше се тя. Надяваше се, защото ако той бе притежател на галерията, може би щеше да събере достатъчно смелост, за да му се представи, но това щеше да стане след като неугледният дребосък с износеното сако си тръгнеше. В този момент младият вдигна поглед и ѝ се усмихна широко. Сали бързо се обърна и се насочи към картините на далечната стена.

Чудеше се дали има смисъл да се застоява, когато двамата мъже неочаквано излязоха от стаята и тръгнаха към вратата.

Тя застина на място и се престори, че разглежда внимателно портрета на младо момиче, изпълнен в пастелни сини и жълти цветове, картина, която напомняше творбите на Матис.

— Какво носите? — попита дързък глас.

Сали се обърна и откри, че двамата мъже са застанали пред нея. Дребният сочеше папката.

— Няколко картини — заекна Сали. — Художничка съм.

— Дайте да погледна — каза мъжът. — Може би ще успея да преценя дали сте художничка, или не.

Сали се колебаеше.

— Хайде, хайде — подкани я той. — Нямам цял ден на разположение. Сама виждаш, че ме чака важен клиент за обяд — добави той и посочи младия, елегантно облечен млад мъж, който все още не бе казал и дума.

— Вие ли сте господин Бушие? — попита тя и така и не успя да скрие разочарованието си.

— Да. Ще ми позволиш ли най-сетне да погледна картините?

Сали бързо дръпна ципа на папката и положи шест платна на пода. Двамата мъже се наведоха и известно време останаха така, без да проговарят.

— Не е зле — отсъди накрая Бушие. — Изобщо не е зле. Остави ми ги за няколко дни. Предлагам ти да се видим отново следващата седмица. — Той замълча. — Нека да е в понеделник в единайсет и трийсет. Ако имаш още работи, правени напоследък, донеси и тях. — Сали не знаеше какво да каже. — Не мога да ти отделя време преди понеделник — продължи той, — защото лятната изложба на Кралската

академия се открива утре. Така че през следващите няколко дни няма да имам нито една свободна минута. Би ли ме извинила...

Младият мъж продължаваше да оглежда внимателно картините на Сали. Най-сетне вдигна очи към нея.

— Искам да купя стаята с черната котка на перваза. Колко струва?

— Ами... — започна Сали, — не съм сигурна...

— Не се продава! — отсече господин Бушие и поведе клиента към вратата.

— Между другото... — Високият се обърна назад. — Аз съм Антонио Флавели. Приятелите ме наричат Тони. — Господин Бушие вече го теглеше навън.

Същия следобед Сали се върна вкъщи с празна папка и се канеше да признае на родителите си, че лондонски галерист е проявил интерес към работата ѝ. Просто интерес, нищо повече, настоя тя.

На следващата сутрин Сали реши да отиде на откриването на лятната изложба на Кралската Академия, за да прецени конкуренцията. Стоя повече от час на дълга опашка, която пълзеше от входа, пресичаше паркинга и продължаваше по тротоара. Когато най-сетне се добра до края на широките стълби, ѝ се прииска да е два метра висока, за да надникне над главите на множеството, скупчило се в залите. След като няколко часа обикаля залите, Сали бе уверена, че вече е достатъчно добра, за да предложи две от картините си в изложбата през следващата година.

Спря, за да се възхити на Христос на кръста, творба на Крейги Ейчисън и разлисти малкия син каталог, за да види цената. Десет хиляди лири. Това далеч надхвърляше сумата, за която се надяваше да продаде всичките си картини.

Неочаквано мек италиански глас, прозвуча над рамото ѝ:

— Здравей, Сали!

Тя се извъртя и видя усмихнатото лице на Тони Флавели.

— Господин Флавели — заговори тя.

— Наричай ме Тони. Харесваш ли Крейги Ейчисън?

— Великолепен е — отвърна Сали. — Познавам добре творбите му... Имах щастието да ми преподава, докато учех в „Слейд“.

— Спомням си, че доскоро човек можеше да си купи негова картина за двеста, триста лири най-много. Може и при теб да стане

така един ден. Видя ли нещо, което според теб си заслужава да погледна?

Сали бе поласкана, че сериозен колекционер като него я моли за съвет.

— Да, скулптурата на Джули Мейджър, „Книги на стола“ е удивителна. Тя има талант, очаква я чудесно бъдеще.

— Теб също — бързо я успокои Тони.

— Мислиш ли? — попита Сали.

— Не е важно аз какво мисля — отвърна той. — Саймън Бушие е убеден, че е така.

— Шегуваш ли се? — попита Сали.

— Ни най-малко. Но сама ще го чуеш, когато се срещнеш с него следващия понеделник. Вчера на обяд говореше само за картините ти — „Дръзки мазки, необичайно цветово решение, оригинални идеи“. Имах чувството, че никога няма да спре със суперлативите. Обеща ми да купя „Спящата котка, която никога не помръдва“, след като двамата с него уточните цените.

Сали не знаеше какво да каже.

— Успех — пожела ѝ Тони и понечи да си тръгне. — Въпреки че не ти е необходим. — Поколеба се за момент и отново се обърна към нея. — Между другото, ще ходиш ли на изложбата на Хокни?

— Дори не съм чула за нея — призна Сали.

— Довечера има частно представяне. От шест до осем. — Погледна я право в очите. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя се поколеба, но само за миг.

— Ще ми бъде приятно.

— Да се срещнем в Палм Корт в „Риц“ в шест и половина. — Преди Сали да признае, че няма представа къде се намира „Риц“, а за Палм Корт и дума не можеше да става, високият елегантен мъж се смеси с тълпата.

В този момент Сали се почувства непохватна и неугледна, но тази сутрин не се бе обличала, за да отиде в „Риц“. Погледна часовника си — бе дванайсет и четирийсет и пет — и се ужаси, че няма да има достатъчно време да се прибере, да се преоблече и в шест и трийсет да бъде в „Риц“. Реши, че няма голям избор, защото едва ли ще я допуснат в гранд хотела по дънки и тениска с надпис. Затича

надолу по стълбището, изскочи на Пикадили и тича чак до най-близката станция на метрото.

Когато се прибра у дома в Севъноукс — много по-рано, отколкото я очакваха, тя се втурна в кухнята и съобщи, че след малко излиза.

— Хареса ли ти лятната изложба? — попита майка ѝ.

— Не беше лоша — отвърна Сали и затича по стълбите. Когато се отдалечи достатъчно, измърмори под носа си: — Определено не видях нищо, което да ме притесни.

— Ще се върнеш ли за вечеря? — попита майка ѝ и надникна от кухнята.

— Мисля, че не. — Влезе в стаята си и започна да се съблича, преди да се пъкне в банята.

След час, след като бе пробвала и отхвърлила няколко тоалета слезе на долния етаж. Огледа се в голямото огледало — роклята може и да беше малко къса, но подчертаваше краката ѝ. Спомни си състудентите си, които по време на занятия прекарваха повече време да оглеждат краката ѝ, вместо модела пред тях. Надяваше се и Тони да остане впечатлен.

— Чао, мамо — провикна се тя и бързо затвори вратата, преди майка ѝ да успее да види какво е облякла.

Сали се качи на следващия влак за Чаринг Крос. Слезе на перона, а никак не ѝ се искаше да признае пред когото и да е от минувачите, че няма представа къде се намира „Риц“, затова спря такси и се помоли да не ѝ излезе по-скъпо от четири лири, защото нямаше повече. Не сваляше очи от брояча, докато той минаваше две лири, после три — колко бързо само, каза си тя — три лири и дваисет, и четирийсет, и шейсет, осемдесет... Тъкмо се канеше да помоли шофьора да спре, за да продължи пеша, когато той спря до тротоара.

В същия миг представителен мъж в дебело синьо дълго палто ѝ отвори вратата и повдигна шапка. Сали подаде четирите лири на шофьора и се почувства виновна, че му оставя бакшиш мизерни дваисет пенса. Затича по стълбите, мина през въртящите се врати и влезе във фоайето на хотела. Провери часовника си. Беше шест и десет. Прецени, че е най-добре да излезе и да изчака навън, да обиколи малко и да се върне по-късно. Тъкмо се канеше да направи крачка към

вратата, когато елегантен мъж в дълго черно сако се приближи и попита:

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

— Имам среща с господин Тони Флавели — заекна Сали с надеждата човекът да се сети за името.

— Господин Флавели. Разбира се, госпожо. Позволете ми да ви настаня на неговата маса в Палм Корт.

Тя последва мъжа с черното палто по широкия коридор, след това изкачиха три стълби към просторна зала с малки кръгли маси, почти всички заети.

Отведоха я до странична маса и веднага щом се настани, до нея застана сервитьор.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, госпожо? Чаша шампанско, може би?

— О, не — отвърна Сали. — Една кола, ако обичате.

Сервитьорът се поклонил и я оставил. Сали нервно огледала красиво обзаведената зала. Посетителите ѝ се сториха спокойни и изтънчени. След няколко минути сервитьорът се върнал и поставил на масата пред нея гарафа от ръчно гравирани кристали, пълна с кока-кола, лед и лимон. Тя му благодарила и отпи, поглеждайки скришом часовника си всеки няколко минути. Подръпнала роклята колкото бе възможно по-надолу и ѝ се прииска да бе избрала нещо по-дълго. Започваше да се тревожи какво ще стане, ако Тони не се появи, защото не ѝ бяха останали никакви пари, за да плати. И в този момент го забелязал, облечен в небрежен костюм с двуредно сако и кремава риза, разкопчана на врата. Беше спрял на стълбите и разговарял с елегантна млада жена. След две минути той я целунал по бузите и се отправил към Сали.

— Много се извинявам — започнал той, — че те накарах да чакаш. Нали не съм закъснял?

— Не си. Аз пристигнах по-рано — отвърнала притеснена Сали, докато той се навеждал, за да ѝ целуне ръка.

— Какво мислиш за лятната изложба? — попитал той, когато сервитьорът се появил до масата.

— Както обикновено ли, господине? — попитал той.

— Да, Майкъл, благодаря ти — отвърнала веднага.

— Много ми хареса — казал Сали. — Само че...

— Само че си убедена, че би се справила по-добре — предположи той.

— Не исках да кажа такова нещо. — Тя вдигна поглед, за да се увери, че той не ѝ се присмива. Лицето му бе напълно сериозно. — Сигурна съм, че Хокни ще ми хареса повече — продължи тя, докато му сервираха шампанско.

— Тогава трябва да ти призная нещо — сведе поглед Тони.

Сали остави напитката си и го погледна в очакване.

— В момента няма изложба на Хокни — каза той. — Освен ако не искаш да хванем самолета и да отидем в Глазгоу.

— Нали каза...

— Просто си търсех извинение да те видя отново.

Сали бе едновременно изненадана и много поласкана, ала не знаеше какво да отговори.

— Оставям избора на теб — продължи той. — Можем да вечеряме заедно, или предпочитай да се качиш на влака за Севъноукс.

— Откъде знаеш, че живея в Севъноукс?

— Пишеше го с едри букви от вътрешната страна на папката ти — усмихна се широко Тони.

Сали се разсмя.

— Предпочитам вечерята — отвърна тя.

Тони плати напитките и поведе дамата си малко по-надолу по улицата към ресторант на ъгъла на Арлингтън стрийт.

Този път Сали опита чаша шампанско и остави Тони да ѝ избере ястие от менюто. Бе невероятно внимателен и знаеше толкова много, въпреки че тя така и не успя да разбере с какво се занимава новият ѝ приятел.

Докато чакаше сметката, Тони я попита дали не иска да се отбие „у нас“ за кафе.

— Страхувам се, че не мога. — Тя си погледна часовника. — Ще изпусна последния влак.

— Тогава ще те закарам до гарата. Не бива да изпускаш последния влак, нали? — попита той, докато се подписваше.

Този път тя разбра, че Тони се шегува и се изчерви. Остави я на Чаринг Крос и преди да се сбогува, я попита:

— Кога ще те видя отново?

— Имам среща с господин Бушие в единайсет и половина...

— Следващия понеделник, доколкото си спомням. Защо не отпразнуваме събитието? Щом подпишете договор, ще те заведе на обяд. Ще дойда в галерията към дванайсет и половина. Довиждане. — Наведе се и я целуна нежно по устните.

Докато седеше в студеното миризливо купе в последния за деня влак към Севъноукс, тя се запита какво ли щеше да стане, ако се бе съгласила да отиде на кафе у Тони.

Следващия понеделник Сали влезе в галерията няколко минути преди единайсет и трийсет. Завари Саймън Бушие да разглежда картини, коленичил на килима с приведена глава. Не бяха нейни и тя си каза, че искрено се надява мнението му за тях да съвпада с нейното.

Саймън вдигна поглед.

— Добро утро, Сали. Ужасни са, нали? Трябва да прехвърлиш купища боклуци, за да попаднеш на истински талант. — Изправи се. — Искам да те предупредя, че Наташа Красносельодкина има едно предимство пред теб.

— И какво е то? — попита Сали.

— Привлича тълпи за всяко откриване.

— Защо?

— Защото разправя, че е руска графиня. Непрекъснато намеква, че е потомка на последния цар. Честно да ти кажа, тя е толкова принцеса, колкото съм аз принц, но в момента е „най“, смятат я за върха на деветдесетте. Както казваше Анди Уорхол — „В бъдещето всички ще бъдат известни и прочути за петнайсет минути“. По този стандарт Наташа ще бъде известна за около трийсет. Прочетох в жълтата преса днес сутринта, че е новата голяма любов на принц Андрю. Обзалагам се, че никога не са се срещали. Само че ако той се появи на откриването, ще бъде пълно с народ, това ти го гарантирам. Няма да продадем нито една картина, разбира се, но народът ще нахлуде.

— Защо да не продадете нищо? — полюбопитства Сали.

— Защото хората не са глупави. За повечето една картина е значителна инвестиция, а всеки смята, че има точно око и му се иска да вярва, че вложението му си струва. С теб, Сали, знам, че и в двете отношения нещата ще бъдат наред. Нека първо да видя.

Сали дръпна ципа на издутата папка и подреди двајсет и едно платна на килима.

Саймън се отпусна на колене и известно време мълча. Когато най-сетне заговори, изрече една-единствена дума.

— Постоянство. Ще ми трябват още, при това със същото качество — заяви той след като се изправи. — Поне още десетина платна, и то до октомври. Искам да се спреш на интериорите — там ти е силата. И ги искам още по-убедителни, ако очакваш да инвестирам в теб опит, време и пари, млада госпожице. Ще успеете ли да ми направите още дванайсет картини до октомври, госпожице Съмърс?

— Да, разбира се — кимна Сали, без дори да помисли, че до октомври оставаха едва пет месеца.

— Браво, защото ако ги направиш, обърни внимание, че казвам „ако“, ще рискувам да те представя пред публика през октомври. — Той влезе в кабинета си, прерови дневника на бюрото и определи датата. — Седемнайсети октомври.

Сали мълчеше зашеметено.

— Предполагам, че няма да успееш да свалиш принц Чарлс към края на септември и да задържиш интереса му до края на ноември. Това би изместило руската графиня от първите страници и ще ти гарантира огромна посещаемост още на откриването.

— Страхувам се, че няма да стане — отвърна Сали. — Особено ако очаквате да направя още дванайсет платна.

— Жалко — въздъхна Саймън, — защото ако успеем да привлечем големите клечки, сигурен съм, че те ще изкупят. Проблемът е, че ще ги покания на изложба на неизвестно име. — Внезапно вдигна поглед над рамото на Сали. — Здравсти, Тони. Не те очаквах днес.

— Може би защото имам среща, но не с теб — отвърна Тони. — Дойдох да взема Сали и се надявам да ни дадеш повод да празнуваме.

— „Изложбата на Съмърс“ — ухили се Саймън — ще бъде открита не през юли в Кралската академия, а през октомври в галерията на Бушие. Седемнайсети септември е денят, в който Сали ще стане известна.

— Поздравявам те — обърна се Тони към Сали. — Ще доведе всичките си приятели.

— Интересуват ме единствено богатите — предупреди го Саймън тъкмо когато някой влезе в галерията.

— Наташа — възкликна Саймън и се обърна към слаба, тъмнокоса жена.

Първата мисъл на Сали бе, че тя би трябвало да стане модел, а не художничка.

— Благодаря ти, че се върна толкова бързо. На вас двамата ви пожелавам приятен обяд — усмихна се той на Тони, който не можеше да откъсне очи от новопристигналата дама.

Наташа не забеляза, защото целият ѝ интерес бе насочен към картините на Сали. Така и не успя да прикрие завистта си.

— Зашеметяваща е, нали? — сподели Сали, когато вече бяха навън.

— Така ли? — вдигна вежди Тони. — Не забелязах.

— Не мога да виня принц Андрю, че има връзка с нея.

— По дяволите — ядоса се Тони и пусна ръка във вътрешния джоб на самото си. — Забравих да дам на Саймън чека, който му бях обещал. Стой тук. Връщам се след минутка.

Той хукна към галерията, а Сали остана да го чака на ъгъла ужасно дълго, както ѝ се стори.

— Извинявай, Саймън говореше по телефона — обясни Тони.

Хвана Сали за ръка и я преведе през улицата към малък италиански ресторант, където също имаше своя маса. Поръча бутилка шампанско.

— За да отпразнуваме забележителния ти успех. — Сали вдигна чаша и за пръв път си даде сметка колко много работа я чака до октомври, ако имаше намерение да изпълни обещанието, което бе дала на Саймън.

Тони ѝ наля втора чаша и тя се усмихна.

— Незабравим ден. Трябва да се обадя на мама и татко, но имам чувството, че няма да ми повярват.

Той ѝ доля трета чаша, а тя все още не беше довършила салатата си. Тони пое ръката ѝ, наведе се през масата и я целуна.

— Не съм срещал толкова красива — започна той. — И толкова талантива.

Сали посегна към чашата, за да прикрие смущението си. Все още не беше сигурна дали да му вярва, ала виното ѝ помогна да реши.

Тони подписа сметката и отново я покани да отидат у тях на кафе. Сали си даваше сметка, че този ден едва ли ще успее да свърши

някаква работа, затова кимна. Заслужаваше поне един свободен следобед.

В таксито, на път към Челси, отпусна ръка на рамото на Тони и той започна да я целува бавно.

Когато пристигнаха в дома му на Байуотър стрийт, той ѝ подаде ръка, за да слезе от таксито, помогна ѝ да се качи по стълбите и да мине през вратата. Поведо я по дълъг мрачен коридор към хола. Тя се сви в самия ъгъл на някакво канапе, а Тони изчезна в друга стая. Повечето мебели и картините, покрили всяко празно местенце по стените ѝ се струваха размазани. Домакинят се върна след минутка, понесъл нова бутилка шампанско и две чаши. Сали не забеляза, че е свалил и самото, и вратовръзката, и обувките.

Сипа ѝ, след това тя отпи, а той се отпусна до нея. Обгърна раменете ѝ с ръка и я привлече към себе си. Когато я целуна отново, тя се почувства глупаво, защото крепеше чашата шампанско, без да знае какво да прави с нея. Той я пое от пръстите ѝ и я остави на малка масичка отстрани, след това притисна Сали до себе си и започна да я целува по-страстно. Когато тя се отпусна назад, ръката му се плъзна по вътрешната страна на бедрото и си прокрадна бавно нагоре.

Всеки път, когато се канеше да го спре, Тони изглежда знаеше какво точно да направи след това. В миналото умееше да се справи с разгорещените си състуденти, когато започнеха да прекаляват на някой от задните редове в киното, ала никога не бе срещала толкова опитен мъж като Тони. Едва когато роклята ѝ се смъкна от раменете, тя забеляза, че е разкопчал дванайсетте малки копченца на гръба.

За момент спряха. Сали знаеше, че трябва да стане и да си тръгне, преди да е станало прекалено късно. Тони се усмихна, разкопча ризата си и отново я притисна до себе си. Тя усети топлината, която се излъчваше от гърдите му, а и бе толкова нежен, че тя не каза нищо, когато усети, че сутиенът ѝ е разкопчан. Отпусна се назад и започна да се наслаждава на всяка секунда, защото за първи път разбра какво е да те прелъстят истински.

Най-сетне Тони се отпусна по гръб.

— Да, днес бе незабравим ден. На твоето място не бих се обадил на родителите си да им съобща какво се случи. — Разсмя се и Сали се засрами. Тони бе четвъртият мъж, с когото бе спала, но познаваше

предишните трима месеци преди да направи тази крачка, а в единия случай — година.

През следващия час си говориха за много неща, макар че единственото, което интересувахе Сали бяха чувствата на Тони към нея. Той така и не ѝ подсказа.

След това отново я привлече към себе си, този път на пода и я люби с такава страст, че Сали се питаше дали наистина се е любила преди.

Едва успя да хване последния влак за дома, въпреки че много ѝ се искаше да го бе изпуснала.

Следващите няколко месеца Сали посвети на това да пренесе на платно последните си идеи. Отнасяше всяка завършена картина в Лондон, за да чуе мнението на Саймън. Усмивката на лицето му ставаше все по-широка и по-широка, а той повтаряше все една и съща дума.

— Оригинално.

Сали му разказваше идеите си за следващото платно, а той споделяше планове си за изложбата през октомври.

С Тони често обядваха заедно, след това отиваха у тях и се любеха, докато дойдеше време да се качи на влака за дома. От една страна ѝ се искаше да прекарва повече време с него, но и никога не забравяше за срока, поставен от Саймън, който я предупреждаваше, че печатарите са подготвили първата коректура на каталога, а поканите за откриването чакат да бъдат изпратени. Тони бе не по-малко зает от нея, а напоследък невинаги успяваше да ѝ отдели време при посещенията ѝ в Лондон. Сали започна да остава вечер в града, а на следващата сутрин се качваше на първия влак. От време на време Тони ѝ подхвърляше да помисли дали да не се премести да живее при него. Когато се замисляше над предложението му — а тя често мислеше по този въпрос — си казваше, че таванът му спокойно може да бъде превърнат в ателие. Накрая реши, че преди да предприеме подобна промяна, трябва да изчака да разбере дали изложбата ще бъде успешна. След това, ако намеците се превърнеха в истинско предложение, тя лесно щеше да му отговори.

Два дни преди откриването на изложбата Сали завърши последното си платно и го предаде на Саймън. Той вдигна ръце и извика:

— Алилуя! Това е най-доброто досега. Стига да ги пуснем на разумни цени, а и ако имаме малко късмет, ще продадем поне половината платна, преди още да е започнала изложбата.

— Само половината ли? — попита Сали, неспособна да прикрие разочарованието си.

— Млада госпожице, това съвсем не е лошо постижение за първа изложба — обясни Саймън. — На първата изложба на Лесли Ан Айвъри продадох една-единствена работа, а сега всичките ѝ творби се продават още през първата седмица.

Сали му се стори сломена и Саймън прецени, че е бил малко нетактичен.

— Не се притеснявай. Непродадените ще останат на склад и ще ги разграбят в мига, в който завалят положителни отзиви.

Тя продължаваше да се цупи.

— Какво ще кажеш за рамките и стативите? — попита галеристът, за да смени темата.

Докато оглеждаше златните рамки и светлосивите стативи, усмивката се върна на лицето ѝ.

— Хубави са, нали? — попита Саймън. — Благодарение на тях цветовете на платната изпъкват.

Сали кимна доволно, но започна да се притеснява за цените им и дали някога ще успее да направи втора изложба, ако първата не е успешна.

— Между другото — продължи Саймън. — Имам приятел от ПА, казва се Майк Салис, който...

— ПА ли? — попита Сали.

— Прес Асоциацията. Майк е фотограф — винаги търси нещо интересно. Каза, че ще намине, за да снима някоя от картините ти. След това ще покаже снимката на Флийт стрийт и да се надяваме, че Наташа няма да измисли нещо. Не искам да ти давам празни надежди, но все някой ще захапе. Единствената ми тревога е, че това е първата ти изложба след „Слейд“. Не е събитие, което да отразят на първа страница. — Саймън замълча, защото забеляза, че Сали отново е

унила. — Още не е късно за една свалка с принц Чарлс. Това веднага ще ни реши проблемите.

Сали се усмихна.

— На Тони няма никак да му хареса.

Саймън прецени, че сега не му е времето да прави нова нетактична забележка.

Сали прекара вечерта с Тони в дома му в Челси. Стори ѝ се малко разсеян, но тя си каза, че вината е в нея — така и не успя да скрие разочарованието си от преценката на Саймън за броя на продажбите. След като се любиха, тя реши да повдигне въпроса за тях двамата след приключването на изложбата, ала Тони умело смени темата и отново започна да обяснява какви големи очаквания имал за откриването.

Тази вечер Сали се прибра у дома с последния влак.

На следващата сутрин се събуди с ужасно чувство на потиснатост. В стаята ѝ нямаше нито едно платно и сега ѝ оставаше само да чака и да се надява. Настроението ѝ не се подобри, защото Тони ѝ бе казал, че същия ден нямало да бъде в Лондон, заминавал по работа. Отпусна се във ваната, замислена за него.

— Затова пък ще бъда първи вечерта — бе обещал той. — Не забравяй, че искам да купя „Спящата котка, която никога не помръдва“.

Телефонът звънеше и някой вдигна преди Сали да излезе от ваната.

— За теб е — извика майка ѝ от долния етаж.

Сали се уви в кърпа и грабна слушалката, с надеждата да е Тони.

— Здравсти, Саймън се обажда. Майк Салис се обади току-що. Ще наmine в галерията утре по обяд. Дотогава всички картини ще бъдат рамкирани и той ще е първият представител на пресата, който ще ги види. Всички искат да са първи. Опитвам се да измисля нещо, за да го накарам да пише, че това е ексклузивно. Между другото, каталозите пристигнаха, страхотни са.

Сали му благодари и понечи да се обади на Тони и да попита дали е удобно да остане у тях същата вечер, за да отидат заедно в галерията на следващия ден, но се сети, че той е извън Лондон. Целия ден обикаля нервно из къщата и разговаряше с най-послушния си модел, спящата котка, която никога не помръдваше.

На следващата сутрин Сали се качи на ранния влак от Севъноукс, за да прекара малко време сред картините и да ги сравни със снимките в каталога. Щом влезе в галерията, очите ѝ блеснаха: шест от платната вече бяха закачени и тя за пръв път си каза, че не са лоши. Погледна към кабинета на Саймън и видя, че галеристът говори по телефона. Усмихна ѝ се, махна с ръка и ѝ подсказа, че ще бъде при нея след малко.

Огледа отново картините, а след това забеляза копие на каталога на една масичка. На корицата бе написано „Изложба на Съмърс“ над интериор на хола у тях и отворен прозорец, който разкриваше обраснала с бурени градина. Черна котка спеше на прозореца и дори не забелязваше дъжда.

Сали отвори каталога и прочете въведението.

Често пъти членовете на журито казват: „Тази година ни беше трудно да посочим победител. От момента, в който видях творбата на Сали Съмърс, задачата ми бе лесна. Истинският талант се забелязва веднага, а Сали успя да спечели нелеката, почти невъзможна задача да спечели и двете значителни награди на «Слейд» за масло и графика, при това в една и съща година. Нямам търпение да проследя блестящите ѝ успехи в бъдеще“.

Това бе извадка от речта на сър Роджър де Грей, когато преди две години в „Слейд“ бе връчил на Сали наградата „Мери Ришгиц“ и наградата „Хенри Тонкс“.

Сали разгърна страниците и за пръв път видя творбите си на цветни репродукции. Вниманието, което Саймън бе отделил на детайлите и разположението, бе очевидно.

Тя погледна отново към кабинета му и забеляза, че продължава да говори по телефона. Реши да слезе долу и да огледа останалите си картини, след като вече бяха с рамки. Долната галерия бе потънала в цветове, а последните произведения бяха така умело закачени, че дори Сали ги възприе в нова светлина.

След като обиколи залата, Сали потисна доволната си усмивка и се върна горе. Докато минаваше покрай масата, поставена в центъра на

галерията, забеляза папка с инициалите „Н. К.“. Небрежно повдигна корицата и откри поредица посредствени акварели.

Преглеждаше неуспешните опити на конкурентката си и си мислеше, че дори голите автопортрети съвсем не са успели да представят Наташа в най-добрата ѝ светлина. Тъкмо се канеше да затвори папката и да отиде при Саймън, когато спря неочаквано.

Въпреки че изпълнението бе доста неумело, нямаше съмнение кой е мъжът, около когото се бе усукала Наташа.

На Сали ѝ прилоша. Хлопна папката, мина бързо през залата и се отправи към изхода. В ъгъла на просторната галерия Саймън разговаряше с мъж, прехвърлил няколко фотоапарата през рамо.

— Сали — повика я той. — Това е Майк...

Само че Сали не им обърна никакво внимание и затича към отворената врата, с обляно в сълзи лице. Зави надясно по Сейнт Джеймс, за да избяга колкото е възможно по-далече от галерията. Спря внезапно. Срещу нея вървяха Тони и Наташа, хванати за ръце.

Сали слезе на платното и понечи да пресече улицата, за да мине на другия тротоар, преди да са я забелязали.

Чу се скърцане на гуми, някакъв микробус изви настрани, но закъсна с части от секундата и тя бе отхвърлена в средата на платното.

Сали се чувстваше ужасно, когато дойде в съзнание. Мигна няколко пъти и ѝ се стори, че чува гласове. Мигна отново, но минаха минути, докато успее да види образи.

Лежеше в легло, в чуждо легло. Десният ѝ крак беше в гипс, вдигнат високо във въздуха на нещо като макара. Другият беше завит и по всичко личеше, че е наред. Размърда пръстите — да, всичко бе наред. След това се опита да раздвижи ръце. До леглото се появи сестра.

— Добре дошла отново при нас, Сали.

— Откога съм така? — попита тя.

— От два дни — отвърна сестрата и провери пулса ѝ. — Възстановяваш се невероятно бързо. Преди да попиташ, единият ти крак е счупен и едното ти око е синьо, но докато те изпишем, синината ще се разнесе. Между другото — добави сестрата, която се отправяше вече към следващия пациент. — Много ми хареса снимката ти във

вестниците. Ами ласкателните думи на приятеля ти? Как се чувстваш като известна личност?

Сали искаше да попита за какво става въпрос, ала сестрата вече мереше пулса на пациента в съседното легло.

— Върни се — прииска се на Сали да извика, но в този момент до нея се появи втора сестра и пъкна в ръката ѝ чаша портокалов сок.

— Това е само началото — обясни тя.

Сали послушно се опита да отпие от сока през сламката.

— Имате посетител — съобщи жената, след като бе изпила всичко. — Чака от доста време. Как се чувствате, ще можете ли да го видите?

— Разбира се — отвърна Сали, въпреки че никак не ѝ се искаше да се вижда с Тони, но отчаяно желаше да разбере какво е станало.

Вдигна поглед към летящите врати в края на отделението, но се наложи да изчака малко преди Саймън да влезе. Тръгна право към леглото ѝ, стиснал нещо, което можеше да се нарече букет цветя. Наведе се и целуна гипса.

— Много съжалявам, Саймън — започна Сали, без дори да го поздрави. — Знам колко главоболия и разходи направи заради мен. А сега да те разочаровам толкова много.

— Разочарова ме, и още как — отвърна Саймън. — Винаги е разочарование, когато продадеш всички изложени платна още през първия ден. Не ти остава нищо за старите клиенти и те започват да мърморят.

Сали остана с отворена уста.

— Освен това трябва да ти призная, че снимката на Наташа беше великолепна, въпреки че твоята излезе ужасна.

— За какво говориш, Саймън?

— Майк Салис получи ексклузивния си материал, а ти проби в света на изкуството — отвърна той и погали крака ѝ. — Щом Наташа се наведе над теб на улицата, Майк започна да щрака като за последно. Дори аз нямаше да успея да измисля по-подходящи думи от това, което тя занарежда: „Най-забележителният млад талант на нашето поколение. Ако светът загуби подобен уникален творец...“.

Сали се разсмя на грубата имитация на руския акцент на Наташа.

— Ти попадна на първа страница на повечето вестници — нареждаше той развълнувано. — „Среща със смъртта“ в „Мейл“,

„Натюрморт на Сейнт Джеймс“ в „Експрес“. „Последен миг“ в „Сън“. Вечерта клиентите нахлуха като озверели за откриването. Наташа беше облечена в черна прозрачна рокля и не спираше да говори за гения ти. Не че имаше значение. Всички платна вече бяха разпродадени. Най-важното е, че сериозните критици от специализираните издания потвърждават, че може и да имаш талант.

Сали се усмихна.

— Така и не успях да сваля принц Чарлс, но поне едно направих като хората.

— Не бих казал — отвърна Саймън.

— Как така? — попита притеснена Сали. — Нали каза, че всички картини са продадени?

— Така е, но ако инцидентът бе станал няколко дни преди това, можех да удвоя цените. Нищо, следващия път.

— Тони купи ли „Спящата котка, която никога не помръдва“? — попита тихо Сали.

— Не, той както обикновено закъсня. Грабнаха я още в първия половин час, при това сериозен колекционер — обясни Саймън тъкмо когато родителите на Сали влязоха в отделението през летящите врати. — Ще ми трябват нови четирийсет платна, за да направя втора изложба през пролетта. Трябва веднага да започнеш работа.

— Я ме погледни, глупчо — разсмя се Сали. — Да не би да очакваш...

— Глупчо си ти — отвърна Саймън и потупа с длан гипса. — Кракът ти е счупен, не ръката.

Сали се ухили и вдигна поглед към родителите си, застанали край леглото.

— Това Тони ли е? — попита майка й.

— За бога, мамо, не — разсмя се Сали. — Това е Саймън. Той е много по-важен. Трябва да призная — продължи тя, — че и аз направих същата грешка, когато се запознахме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.